Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 25 Říjen 2019 12:23

Letošní Trapsavec přinesl řadu příspěvků, které jen těsně skončily pod čarou. Cenu si jejich autoři a autorky sice neodvezli, ale určitě stojí za zveřejnění. Tentokrát saháme do kategorie poezie a prózy nad 23 let.
Příjemné čtení. **TULÁCI SVATÉHO MARTINA** Stromy se barví do zlatova,
kovář bílého koně ková.
i den marný boj s nocí vzdal.
A svatý Martin?
Osedlal. Přeběhne kopce, hory, skály.
Rozsype svoje bílé dary.
Přiláká hejna divnejch ptáků,
co přijedou na koncích vlaků. Cosi je nutí stráně zdolat,
když začne zima, vábit, volat.
Jsou tímhle navždy postiženi.
A doma?
Nejsou k zastižení.

V soumraku ohně zapalují,
temnoty kousky ukrajují,
promlčí noci k ránu,
neslyší zvonit hranu. Nad nimi očištěné stromy
z nich voda kape na stetsony.
To zima už se vzdává.
A jaro?
Tiše vstává. I ptáci přidají se trylkem,
když slunce pálí pornmobile za zátylkem.
Tuláci zimy torny sbalí
a zmizí na severu v dáli. Vrátí se v mnohem lepším čase,
až stromy zabarví se zase.
Pohorky v listí šustí znova.
A kovář?
Bělouše zas ková… **Trapsavec 2019, poezie nad 23 let**
Stanislav Pavouckej Kohl
JAK JSME BYLI SVĚDKY VĚDECKY PODLOŽENÉHO ZÁZRAKU „Nemám rád meteorology," zavrčel Borůvka. „Za ty vedra stejně můžou voni."
„Ale vždyť přesně tímhle počasím v předpovědích vyhrožujou už skoro tejden," dovolil si oponovat šerifovi Rejsek.
„No právě. Vždycky to přece bejvalo tak, že se podle předpovědi poznalo, jak vo víkendu určitě nebude. A teď tohle!"
„Teda že budem sobotu trávit v hospodě tlacháním vo počasí jak důchodci, toho bych se, pánové, nenadál," zapojil jsem se do rozhovoru a upil z kofoly, kterou jsem měl před sebou v půllitru. Nic jiného k pití se totiž široko-daleko pořídit nedalo, pokud nepočítám pivo, které nikdo z nás nepije. Studánka, ze které jsme brávali vodu, byla úplně vyschlá, což se ostatně dalo tušit už cestou k ní podél brázdy, která jindy bývala sympatickým potůčkem. Usoudili jsme, že v tomhle vedru nemá cenu bez vody cokoli podnikat, a vrátili jsme se z osadního fleku do civilizace, abychom doplnili tekutiny a vymysleli, co dál.
U ostatních stolů mezitím domorodci popíjeli produkty pivovaru z nedalekého městečka a

navzájem se trumfovali pokřikováním, komu vedro napáchá největší škody. Nejhlasitěji se rozčiloval pantáta Jeřábek ze statku na kraji vesnice, zatímco mladík vedle něj vypadal, že je tady nejspíš omylem, a něco si psal po okraji novin z minulého měsíce, které tady hostinský nechával ležet jako v čekárně u zubaře.
Když se místní zemědělci shodli na tom, že jestli nejpozději navečer nepřijde pořádný liják, můžou pro letošek pěstitelství definitivně zabalit, zvedl mladík hlavu, rozhlédl se kolem a poměrně nevzrušeně konstatoval:
„Trochu jsem si to tady propočítal a myslím, že by se to s tím deštěm dalo udělat – jestli jste teda ochotní podílet se na pokrytí nákladů."
„Co to meleš, Mildo? Tobě už z toho vedra dočista přeskočilo, ne?" opáčil Jeřábek a nám bylo okamžitě jasné, že Milda je jeho syn.
„Kdepak, tati, zkusil jsem prostě použít pár vzorečků pro pravděpodobnost. Vychází mi z toho, že by počasí mělo jít poměrně rychle změnit, a mám i docela jasnou představu, jak to udělat."
„Fakticky? To by teda byla bomba, hochu! Von totiž náš Milda študuje v Americe na Harvardu, pánové," rozhlédl se Jeřábek hrdě po místnosti. „Nechtějte ani vědět, jaký se tam platí školný – ale třeba se vod těch indiánů dovopravdy naučil přivolávat déšť."
„Kdepak indiáni, je to stoprocentně vědecká metoda," opravil ho Milda. „Byla by to tisícovka na jednoho, jestli do toho chcete jít."
Všichni sice nevěřícně kroutili hlavami, ale bankovky se na hromádce sešly velice rychle, i když někteří vypadali, že se spíš těší na to, jak se mladíkovi trik nepovede a oni mu pak budou neúspěch dlouhá léta škodolibě předhazovat. Milda nevzrušeně strčil peníze do kapsy, zaplatil útratu a se slovy „dejte mi tak pět-šest hodin" opustil místnost.
„To jsem teda zvědavej," skepticky okomentoval vývoj situace Jerry. „Vychází mi z toho, že nás čeká buď pokračování tohodle ďábelskýho pařáku, nebo naopak pořádnej slejvák, kdyby se to Mildovi přece jenom povedlo, ale jestli mám bejt upřímnej, vracet se na flek se mi tak ani tak nechce."
„Mě by hrozně zajímalo, jaký kouzlo chce použít," zašeptal Rejsek, který na rozdíl od nás ostatních věřil v existenci nadpřirozených jevů. „Co takhle zalízt si do křoví na kraj lesa nad jejich barákem a pozorovat, co bude dělat?"
„Co by asi tak dělal? Vodhaduju to na nějaký indiánský tance, něco jsem vo tom čet' – a taky jsme ve škole brali knížku Vobchodník s deštěm, ale jestli jsou v ní popsaný nějaký triky, který by se daly použít, to teda netuším," přispěl jsem do diskuse i já.
Faktem bylo, že v dusném počasí stejně nemělo smysl nikam chodit a les znamenal alespoň nějaký stín. Vydali jsme se tedy přes vesnici na vytyčené stanoviště. Zahlédli jsme, jak z Jeřábkovic dvora vyjíždí auto směrem k městu, a měl jsem dojem, že se Milda za volantem otočil a zamával nám, ovšem mohla to klidně být fatamorgána nebo blouznění přehřátého mozku.
Návratu vozidla jsme se dočkali asi po hodině. Dalekohled jsme neměli, ale bystrozraký Jerry si o situaci udržoval přehled a podrobně nás o dění u Jeřábků informoval jako na fotbalovém zápase:
„Teď votevřel kufr. To jsem teda fakticky zvědavej, co vlastně přivez'. Ty bláho, má to plný barelů s vodou! To chce všecko vodtahat? Sám? Dyť se strhá! Kluci, neskočíme mu pomoct?"
„Neblázni, než se tam v tom parnu doplazíme, bude to mít stejně dávno hotový. Takhle ho aspoň nevyplašíme. Povídej dál!" vyzval ho Borůvka ležící pohodlně na zádech a s očima zakrytýma předloktím.
„Pár těch barelů vodnosil dovnitř a s dalšíma teď chodí po zahradě a zalejvá. Furt zalejvá jak

magor. Jestli to takhle bude pokračovat, jejich zahrada to sice za prachy celý vesnice jako jediná přežije, ale sousedům se to, počítám, líbit nebude.“
Po zavlažení veškerého rostlinstva Milda na nějakou dobu zmizel uvnitř. Usoudili jsme, že si šel po té námaze zdřímnout, ale ukázalo se, že myje okna domu, takže jsme dospěli k názoru, že se definitivně zbláznil. Když se pak pustil do mytí auta, byli jsme si diagnózou úplně jistí a Jerry navrhoval, abychom mu pro jistotu zavolali sanitku. Než jsme to ale stačili probrat, otočil se Milda směrem k nám, zamával a zavolal, ať za ním jdeme. Překvapeně jsme pokyn uposlechli.
„Ty jsi vo nás celou dobu věděl?“ zeptal se ho překvapený Rejsek, když jsme došli k Jeřábkům na dvůr.
„To víš, všim‘ jsem si vás už v hospodě, a když jsem vás pak viděl jít přes vesnici, bylo mi všecko jasný,“ zasmál se Milda. „Chtěli jste vokukovat kouzla, co?“
Rozpačitým přitakáním jsme jeho hypotézu potvrdili a čekali, že nás vyhodí. On se ale nepřestal usmívat: „Vono na tom stejně nic magickýho není, je to čistá věda. Helejte, nechtělo by se vám trochu mi pomoct? Potřebuju sundat aspoň část tašek ze střechy a už jsem docela utahanej.“
Bez protestů jsme se zapojili a pořádně se zapotili. Střecha po krátké době připomínala obří cedník a my jsme si kvůli pracovnímu zaujetí ani nevšimli, že se nějak setmělo, dokud na nás Milda nezavolal, ať se jdeme schovat dovnitř, že to za chvíli nejspíš začne.
Sotva za námi zaklaply dveře, skupenství ovzduší tam venku se změnilo z plynného na kapalné. Při pohledu z okna jsme měli pocit, že se díváme do akvária, do kterého někdo neustále přilévá další a další vodu, a Rejsek dokonce přísahal, že kolem domu viděl plout nějaké ryby.
Milda se vrátil z podkroví, kde roztahoval igelitové plachty a rozestavoval prázdné kbelíky, a bylo vidět, že je spokojený.
„Máte to u mě, kluci, hodně jste mi pomohli. Nate, dejte si čaj.“
„Díky, ale nás by spíš zajímalo, jak jsi to dokázal. Podle předpovědí a radaru tady přece minimálně tři dny neměla spadnout ani kapka,“ nadhodil nedůvěřivě Borůvka.
„To je sice pravda, ale jak je vidět, všecky ty meteorologický metody jsou na můj postup krátký. Víte přece, jak si vždycky lidi stěžujou, že začalo lejt, sotva zalili zahradu nebo umyli vokna? Stává se to až příliš často na to, aby to byla náhoda. Mě jenom napadlo spojit pár těch vosvědčenejch spouštěčů dohromady, aby se pravděpodobnost deště zvýšila. Kdyby to nezabralo, měl jsem v záloze ještě procházku ve fungl novým vobleku bez deštníku a taky pověšení vypranýho prádla na zahradě, akorát že by se nejdřív muselo počkat, dokud neuschne. Naštěstí to nebylo zapotřebí, řek‘ bych, že ta finta se střechou tomu dala korunu, i když teda nechci vidět pak to uklízení nahoře.“
„To je teda věc,“ sršel nadšením Rejsek a oči mu svítily. „A tohle ses fakt naučil ve škole?“
„Budeš se divit, ale naučil. Celý je to postavený na zákonu schválnosti, kterýmu se, jak určitě víte, v Americe říká Murphyho zákon. Nechci se nijak chlubit, ale docela do toho všeho vidím, protože zrovna u syna tohohle Murphyho teď píšu diplomku vo teorii pravděpodobnosti aplikovaný na počasí. To by v tom byl čert, abych z rozboru tý dnešní akce nevyždímal aspoň jednu kapitolu!“ **Trapsavec 2019, próza nad 23 let**
Tomáš Doug Machalík